

κι' ἔβηλεν ἀσπροπρόσωπον τὸ κράτος σὺν γιχοῦρτι ἀπὸ ψευδῆς διαβολῆς καλαίμου κερῶν.

Θ. — Ἐίπα κι' ἐγὼ πὺς εἰμπορεῖ σκληρῶς βὰς μὲς ὕβριση κι' ἀδικίαν γιὰ μουφλοῦχῆδες βὰς μὲς καθηγορήση ἕνας φιλόπλην ἱεραγεῖς καὶ μορφωμένον Γάλλου...

Φ. — Καλλί τί λόγος!... βίβλια... Ἐλλάς σου λείει ἄλλος. Οἱ Γάλλοι πάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι μας μαριόλοι προθύμως προσεφέρθησαν βὰς μὲς δανείσθω δλοι,

ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν τύχη μας καὶ τὸ ὄψαδ μας γοῦν τὴν ἐξυτέρωση κι' αὐτὸ τὸ Παναγιώτ' ἄγιο...

Θ. — Κυταραμένος Παναμάς... αὐτὸς μὲς κασποῦρι...

Φ. — Γιὰ τίτοια πράγματα μικρὰ μὴ σοῦ γὰρ τὸ κέρει... ὄρεσι μόνο νάχωμε γιὰ βόλταις κι' ἐκδρομὰς καὶ δανεισταί, ἀφίντη μου, δὲν χάθηκαν γιὰ μὲς.

Ἄμμι κι' ὁ Λὸ τί γίνεται; ...

Θ. — Ὃπου κι' ἐν εἶναι φάσμα... ἡ ἔθεσις του, Σάντσο μου, τὸν κόμοθ δὲ πρὸλλέων,

κι' ἡμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἔθεσις του Λόου δὲ σασιώμεται, κι' ὅσκανο ὅτων δανειστώ τὸ πλῆθος γὰς τὴν στήσαις,

κι' αὐτοὶ δὲ πίσωσαν οὐν στραβοὶ ὅτῃν ποινικοταγίδια κι' ὁ εἶρ Μολλόροθ δὲ σωθῆ ἀπὸ τὴν καταγίδια.

Φ. — Ἄμην!... ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ ἴστω Θεοῦ ταῦτι.

Θ. — Μὰ δὲν ῥωτῆς πὺς κάθονται οἱ δανεισταὶ αὐτοὶ;

Φ. — Ἐὶ σείς, ἔγγονια τοῦ Ἰζῶν-Μπουλ κι' Ἑγγλίτσι πατριῶ- (τα,

ποῦ τῆς πατάταις τῆς βρασταίς καὶ τῆς μπουδιγκαίς τρώτε, γνωρίζεις πὺς κατοικοῦντο εἰναι πὺς δανειζοῦν καὶ τὸν Μολλόροθ τὼν Ρομῶν τὸν ἔρονηγαῖου; ...

Δὲν ἀπαντῶν, ἀφίντη μου...

Θ. — Καὶ πάλι ξαναρώτα...

Φ. — Τοῦ κάκου... στρέφω πρὸς ἡμεῖς τὰ βάνωκας τὸν νῶτα. Μὰς δειχῶν περιερόνηση αὐτὰ τὰ Ἑγγλίτσουλα...

δὲν ἔμαθαν, ὡς φαίνεται, πὺς εἰμεῖς ἄρχοντοῦλα. Καὶ νάξεραν πὺς ἐν ἰδῶ σὺν ἕρμαια τῆς μοίρας

ὁ Σάντσο-Πάγγας Φασουλή κι' ὁ κόντης τῆς Κερκῦρας!...

Θ. — Κι' ἐν ταῦτοις, Σάντσο μου, κανεῖς δὲν μὲς ἐφιλοξίνης...

Φ. — Τίσσην καλὴν ἐντύπωση ἴστω ἄγγυλος ἐπροξένης τὸ συμπαθῆς μου μούτσουνο, τὸ τόσο ντυλικάτο,

ποῦ ἴγχανι τὰ φόντα μας μὲς λίρα παρακάτω.

Θ. — Γιοντίμ! Γιοντίμ!... ἐς σπεύσωμεν γιὰ ν' ἀνεθῶν τὰ σὶ καθ' ἔξωπορτα σπητιῦ καὶ μὲ τὰ ὄσῶ σου βρόντα. (φόντα...

Ἄλλὰ τί βλέπω, Φασουλή... ἔγέμισαν τῆς στραταίς Ἑγγλίτσις ροδοκόκκιναις καὶ λιγαρείς κι' ἀρράταις,

κι' ἕμνια μου τὸ εἶπαν ἀνθρώποι μαρακλήδες πὺς τὸν καλλίτερο σεντά τὸν κάνουν ἢ Ἄγγλιδες.

Φ. — Κρατήσου, κόντη...

Θ. — Δὲν ἔμπορ... τί κάλλος ἐπαρρόδιτον!... γιὰ κύνταξ τὴν μίσση των, γιὰ κύνταξ τὸ πῶδι των...

Φ. — Γιωρίζεις τί πολὺ καυῶ καὶ τί μερακὶ τόχεις, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους καθήμες τῆς Δόντρας καπινοδοχῆς, σκόνη πὰς μὲ συγκίνησιν προσβλέπουν ἐπὶ σὶ τοσοῦτοι χρόνοι, κόντη μου, πὺς ζῶμε βερεσί.

(Ὁ Κόντης τραγοῦδαί μασσῶν ἑλας κλαδί.)

Θ. — Ὄχι! Ἑγγλίτικη στερλίνα, ἕνας Λόροθ μὲ μωαλό, πρῶτο νοῦμερο Σωτήρας καὶ πιστὸς σου ἐρατῆς,

μὲ τερτίγια, μὲ λιμπρίτα, μὲ τὴν ἔθεσι τοῦ Λὸ, δίκτηρα ἔξδιεγα θὰ στήση βὰς παράξες βὰς πιστῆς. Κι' ἐν ὅτῃ δίκητα του σὶ πιάση, πέρδικά μου πλουμιστῆ, θὰ βυζάξω δλους γάλα τῆς Ἑλλάδος οἱ μαστοί.

Φ. — Ἴτε σείς, κεφαλοῦχοι, μὲ ἀγκάλια ἀνεικτάς καὶ μ' εἰκναι ἐς ἀνοῖξη κι' ὁ κλειστός σας μπιζακτάς... Ἐς ἀνίθη κάθε φόντο τῶν Ἑλλήνων καὶ προμίσια... ἄσκυλοδόντα Ταμεία κι' ἕνας κόντης πάει μίσα... Σῶσον μας, ὁ Θεοτόκη, πρὶν νὰ γίνη ρεπιλιῶ... Παλαμῆς σου μουρῖει ντεμεντέτὸ βὰς κολοῦ.

Ἀφίντη μου, ξεπίξεις κι' ἴθασαμεν ἐκεῖ, ὅπου στερλίνας μέρημα θ' ἀκούσωμεν γλυκῶ. Εἰς Ἑλλάδα οἱ δανεισταὶ μὲς καρτεροῦν φαῖδρὰν... πεινῶντι πῶθιρας... ἡ κλεινὸς Ἀργῶρης ἀπεσοῦκα, καὶ πάτιες ἀπορομῆσι χρή ποιεῖν καὶ ὄρεν μὲ κάθε σκαχτροῦ δανειστῆ καὶ κάθε Γαργατοῦχα. Θάξες, ἀφίντη, δίκωμαι, καὶ κλῶτα κάθε σκύλο... τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἔμπορὶ βὰς φάμα ξύλο. Ξεπίξεις κι' ἴθασαμεν ἀκίραις ὅτων τόπων, ὅπου θὰ βρῆς ἀνταμοῖδην ἀτελευτήτων κόπων, ληρημένως τὰ ντέρτα σου καὶ ἴστω κατῶρλι ἄστα, δεῖξέ τους τὰ σκαρπίνια σου, ψηλέ τὴν μῦτι βάστα... μὴ σὶ νομίσω ἐξῶν ἐν ἱερασοῦνην, ἵζητ' μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ ὑψηλοφροσύνην. Ἐμπρός, ἀφίντη μου ἦψη, ξεπίξεις καὶ πάμ... τίτοισ μακρῶς κρημαντάξ, κατέβα γιὰ νὰ φάμα, δὲν πρῖνι νὰ σταθῆς σκυρτός, ἀλλ' ὑψηλόφρον μίθει, ἀνάλογος ὅτῳ μπόι σου κι' ἡ πόκα σου ἐς εἶναι, κι' ὄλος δρακίλιε, κόντη μου, μὲ τὸ μακρὸ σου σκύλος... (Ὅτ' ὄυλον τὸ ἐγγόμενον συνέχια καὶ τέλος.)

Ἔφυγε κι' ὁ Παῦλος, τὰ μάλα προσετῆς.

Ὁ Παῦλος ὁ Στεφανόβικ, γενναῖος πατριῶτης, καθ' ὅλα τετραπέρατος καὶ τὸς ὁμαδῶν Χιώτης, ὁ τυλινατάς τῶν τυχῶν καὶ τῶν γρημάτων φίλος, ὁ τζίντλιμαν, ὁ μπὸν βιδάβ, ὁ λαλός, ὁ στωμῦλος, ὁ τόσον ἀνοικτοκάρδος, τῶν σαλονιῶν στολίδι, πὺς κείει ραβ' ἡ γλώσσα του σὺν ὀκοπο φαλλίδι, καὶ σὺν ἀνοῖξη μὲ φορὰ εἰκίνο τὸ στόμα γίναται τρῖς χλιότερος καὶ γουναῖος ἀκούμ, καὶ φωτογράφος ἀριστος κοντὰ εἰς τέλλα βῆγχε, καὶ δὲν εἰξέρω κατ' αὐτὰς τί διαβολὸς τοῦ μῦθια κι' ἰφοτογράφος λαμπρὰ καὶ τὴν οἰκὴ μας φάτσα, γιὰ νὰ τὴν ἐχ' ὑπόδειγμα ἐκάστη Ἑλληνίς καὶ βλιπωντὰς τὴν μογαγὰ κελὴ βὰς τῆν ῥάτσα κι' ἀσχημος βὰ μὴ βρισκεται ὅτῃν πλάσιν μας κανεῖς. Καὶ τῶρα ἔγκωχόμενος μὲς ἔφυγε ὅτῃν Πόλι κι' ὡς φωτογράφος σῆμαρα ποζέρει τοῦ Σουρῆ, καὶ πάλιν τὸν προσμένον ἀνομομηνο δλοι νὰ ξαναρχίσ' ἡ γλώσσα του, ἡ τόσον τσοσυτηρῆ.

Ὁ Ρωμέος γνωστὸν εἰς κῶνον — πὺς ὅτ' αἰσῆί μου ἄνθε, — μὲ καμιόν μὲ μὴ μόνος — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ, ὅτῃ Νιδαῦον ἄνθε — μὲ ἀπὸ τῶντο νομορῆ, — καὶ μὲ χῆμα ἑλας ἀνθε, — ποτὴν ἄλλοτα μωαῖ. μὲ τὸνοδοχῆ ἄνθε, — ὅθ' ὅτ' ἄλλ' ἡρῆς ὅτ' ἔθι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσεταίου κονιορτὸς πολυῶ.